

Naambordjes en plantenetiketten.

Niels Röling

Wij zijn op bezoek bij Rinus Manders in Herpen om zijn fantastische Rhodotuin te bekijken. Hij is ook lid van onze vereniging. Het blijkt dat hij een innovatieve oplossing heeft voor het eeuwige gezeur met naambordjes. Graag vertel ik jullie daarover, want het is een probleem waar we allemaal tegenaan lopen met onze duizenden op elkaar lijkende cultivars.

De Davidshof van Rinus Manders, gezien vanuit zijn luie stoel

Neem Arboretum Trompenburg in Rotterdam. Er staan daar prachtige camellias, maar van een aantal weet niemand meer de naam. Hetzelfde geldt voor de Kleine Boerderij in Merksplas. Als de man of vrouw, die het allemaal weet, vertrekt, neemt hij/zij de namen mee in het graf. Hoe velen van ons zal datzelfde niet overkomen? We hebben ooit zo'n geel etiket met 'permanente inkt' aan onze struiken gehangen, maar dat is nu verbleekt en onleesbaar geworden. Rinus heeft dat anders opgelost. Hierna beschrijven we hoe hij dit aanpakte.

Hij maakt zijn bordjes van witte Trespa of HPL. Dat wit is maar een dun laagje op een zwarte kern. Trespa of HPL-plaat wordt gebruikt als gevelbedekking. Het gaat minstens 30-50 jaar mee en is keihard. Nieuw is deze plaat redelijk prijzig, maar bij een bouwbedrijf kun je al gauw een afvalstuk krijgen. Rinus vraagt zo'n bouwbedrijf dan die plaat in stroken van 2 cm breed te zagen. Maar dat is pas de helft van het verhaal. Hoe graveer je de naam van je plant in dat keiharde spul? Rinus gebruikt daarvoor een Dremel graveerpen 290-1. Die is, via internet, te koop voor rond de € 30,00. Daar zit een heel spitse graveerstift bij. Beter is het daarom er een diamanten

graveerstift met een bolle kop van 2 mm (productnummer 7103) bij te kopen. Je krijgt er twee voor zo'n € 17,00.

De Dremel graveerpen. Met de blauwe knop kun je hem zwaarder zetten. Maar dat is voor ons doel niet nodig. De aan-en-uit knop zit achterop. Het apparaat ligt makkelijk in de hand

De graveerstift. In dit geval, eentje met een 2 mm bolle kop van diamant

Dan begint de huisvlijt! Je zaagt (ijzerzaag) stukken van 15 of 20 cm van de 2 cm brede strook af en boort er een gaatje in om het naambordje straks aan de plant te hangen. Uit een plaat van 100 x 100 cm kun je 250 naambordjes van 2x20 cm maken. (Dat is dus maximaal zo'n 30 cent per naambordje).

Dan trek je met potlood een lijn, zodat je letters niet gaan dansen. De letters teken je vóór met potlood. Bij de graveerpen zit een sjabloon om letters na te trekken, maar dat werkt van geen meter. Dus vrij uit de hand je letters groot neerzetten. En dan maar graveren!

Het is leuk om te doen. Wel een bril op en vooral oordoppen, want het maakt irritant lawaai.

Het beste is je graveerpen echt als een pen te gebruiken, dus tussen duim en wijsvinger. Dan kun je heel gericht sturen. Stel de 'Dremel engraver' op de laagste stand. Zet heel weinig kracht en volg je potloodlijn nauwkeurig. Een uitschieter in het begin is geen probleem. Geleidelijk ontstaat een groef, en op een gegeven moment wordt die groef zwart, dan ben je door de witte laag heen. Blaas het witte slijpsel regelmatig weg. Ik ben daar een beetje voorzichtig mee, want je weet maar nooit wat daar allemaal in zit.

Het duurt even voor zo'n etiket gemaakt is, zeg 20 minuten voor een bordje als op de foto, maar het is leuk werk voor een regenachtige dag. Ik gebruik geplastificeerd koperdraad (elektriciteit) of installatiedraad) om het naambordje te bevestigen. Dat moet je dat wel met een grote lus doen, want in 30 jaar wordt zo'n tak een stuk dikker! Daarom gebruikt Rinus flexibele bindbuis of bindkoord, zoals ze dat ook in de boomkwekerij gebruiken, dat groeit mee met de tak. Je kunt natuurlijk ook een langer stuk van de strook afzagen en daar een punt aan maken, zodat je het naambordje in de grond kunt steken.

Onderstaande foto toont een kant-en-klaar naambordje, met jaar van aanplant. Het is geen kalligrafie, maar het gaat wel minstens 30 jaar mee.

Met dank aan Rinus Manders, die dit stukje gefiatteerd heeft.